

[Justitsministeren]

i den kommende samling vil få en række drøftelser på baggrund af Medicansvarsudvalgets betænkning, at det også er i denne sammenhæng, det ses.

Derfor finder jeg det principielt forkert, hvis man på nuværende tidspunkt går nærmere ind i en drøftelse af det spørgsmål, og heller ikke jeg selv vil udtale mig om, hvorvidt straffelovens § 152 d og i tilknytning hertil § 152 e skal bevares uændret. Jeg mener, at vi alle kan have en interesse i at afvente udvalgets stillingtagen til det spørgsmål, således at vi får det bedst mulige grundlag at basere vores overvejelser på.

Derfor må jeg på nuværende tidspunkt afvise SF's lovforslag vel vidende, at det bliver en debat, som vi kommer til at vende tilbage til på et tidspunkt, der er velegnet, og hvor der ligger et forhåbentlig godt gennearbejdet grundlag.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Det var ministerens indlæg, der kaldte mig herop, for det undrer mig lidt – nej, det undrer mig faktisk ikke mere efter adskillige år i Folketinget – at der er flere muligheder for at sige nej til et forslag, og hovedtesen er, at man helst skal sige nej.

Sidste gang brugte ministeren nogle ideologiske og måske økonomiske synspunkter. Denne gang tager man syltekrukkemetoden frem. Man vil ikke sige direkte nej, men man siger: Vente, vente. Jeg tror, det på spansk hedder »mañana«, i morgen, og det betyder sådan noget som, at det nok aldrig sker. I Sovjetunionen siger man »måske«, og det betyder også, at det ikke kan blive til noget.

Det er sådan set det, ministeren siger her: Det er da et pænt forslag, men skal vi nu ikke vente lidt og se, hvad der sker? Der er nok en eller anden kommission, der vil arbejde med det her, og så kan ministeren eventuelt selv senere komme med noget, som måske slet ikke har relevans til det her. Det er faktisk de to hovedundskyldninger for ikke at stemme for noget, som andre kommer med.

Så er det, at folk ude i landet siger: Hvorfor kan de ikke blive enige inde i Folketinget? Hvorfor denne grøftegravning? Ja, her på en ganske almindelig dag i Folketinget har vi altså de to mest gængse undskyldninger for, at der ikke er ret meget, man kan blive enige om. Det beklager jeg.

Formanden:

Jeg skal lige gøre opmærksom på, at jeg finder det u hensigtsmæssigt, hvis debatten skal starte med de korte bemærkninger og udfolde sig i de korte bemærkninger. Jeg skal henstille, at man giver ordførerne en mulighed for at komme til orde og lade det være ledende i debatten.

Justitsministeren (Engell):

Jeg skal kun bringe hr. Knud Lind ud af den vildfarelse, at min beslutning om at bede Medicansvarsudvalget om at se på sagen er udtryk for, at jeg ønsker en forhaling af den debat. Det er et udtryk for, som jeg sagde i min besvarelse, at jeg mener, at et så vigtigt spørgsmål bør debatteres i en sammenhæng, hvor en række af de mest kyndige på det område, som i en lang periode har beskæftiget sig med et oplæg til en muligvis kommende lovgivning til efteråret, i forvejen er inde. Jeg forudser, at Medicansvarsudvalget inden for en ganske kort tidsfrist vil komme med sit oplæg.

Det er jo ikke bare et spørgsmål, hr. Knud Lind, om at kaste sig ud i en debat og træffe beslutninger. Jeg tror, at det i høj grad også er et spørgsmål om, at det fornødne grundlag er til stede, og det er det, jeg har bedt om tilvejebringes.

Torben Lund (S):

Vi er i Socialdemokratiet positive over for en indsnævring af det område, som bør være strafbart som meddelelshæleri. Vi synes, det er vigtigt i et demokratisk samfund, at fortrolighedsområdet hos offentlige myndigheder er så snævert som overhovedet muligt. Og det bør selvfølgelig ikke være muligt for en offentlig myndighed at jage pressen, hvis en embedsmand – det kunne f.eks. være en informationschef i et ministerium – bryder sin tavshedspligt og lader oplysninger sive, som bare er ubehagelige eller pinlige for den pågældende myndighed. Man kunne mene, at en politianmeldelse imod en journalist i en sådan sag kunne tænkes at varetage andre interesser end det, der var til sigtet med meddelelshæleribestemmelsen i loven.

Meddelelshæleri bør selvfølgelig foreligge, når de fortrolige og videregivne oplysninger angår rent private forhold. Det er det, der er med i beslutningsforslaget fra SF. Men vi vil